RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 214.684 van 18 juli 2011
in de zaak A. 196.036/XIV-32.093

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter JP Lips
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 65 bus 11
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 29 maart 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 39.230 van 24 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5575 van 30 april 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 juni 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter JP Lips, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 3 maart 2008 België binnen en verklaart zich op 16 november 2009 een zesde maal vluchteling. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 4 december 2009 een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 december 2009 stelt de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing twee afzonderlijke beroepen tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in, één tegen de weigering tot in overwegingname en één tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Met een arrest van 24 februari 2010 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de beide verzoekschriften samen worden behandeld omdat zij tegen eenzelfde beslissing zijn gericht en verwerpt hij het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van artikel 16, 3° en 4° en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, (hierna PR RvV) van de substantiële vormvereiste, van de rechten van verdediging en de "kennelijk verkeerde juridische interpretatie" op. Hij licht dit als volgt toe:

> "Verwerende partij heeft de ambtshalve de zaken ingeleid tot nietigverklaring van de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 9 oktober 2009 enerzijds en tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 oktober 2009 anderzijds samengevoegd zonder de verzoekende partij deze beschikking te betekenen. Het gevolg is dat verzoekende partij slechts in één zaak werd opgeroepen maar niet weet welke. Schending van artikel 16, 3° van voormeld Koninklijk besluit van 21 december 2006. De bestreden beslissing houdt voor dat verzoekende partij werd gehoord wat - zoals gezegd - niet op de werkelijke feiten kan berusten. Hierdoor kon verzoekende partij zijn rechten van verdediging niet ten volle uitoefenen nu hij ter zitting niet wist in welke zaak de tegenpartij zijn middelen aanvoerde. Schending van de rechten van verdediging. Meer de bestreden beslissing doet slechts uitspraak over één zaak. Verwerende partij schrijft in het enkelvoud: "Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.". Omdat verwerende partij twee zaken onderzoekt maar slechts in één van de twee uitspraak doet zonder te specifiëren welke schendt de bestreden beslissing artikel 16, 4° van het voormelde Koninklijk Besluit van 21 december 2006.
>
> De schendingen zijn daadwerkelijk van die aard dat zij tot cassatie van de bestreden beslissing kunnen leiden en de strekking van de bestreden beslissing kunnen hebben beïnvloed.".

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel en hij voegt het volgende toe:

> "In haar memorie van antwoord vergist verwerende partij zich door te stellen dat twee onderscheiden beslissingen in één formulier één beslissing zou worden.
>
> Dit is niet correct.
>
> De onderliggende beslissing van de bestreden beslissing sorteert andere rechtsgevolgen en ondergaat een ander lot in dezelfde omstandigheden bijvoorbeeld in geval van uitwijzing naar een derde land. Indien verzoekende partij zou worden teruggeleid naar een derde land (er is immers in het bevel om het grondgebied te verlaten geen aanduiding van een specifiek land) dan is het bevel om het grondgebied te verlaten uitgevoerd en uit de rechtsorde verdwenen. Deze omstandigheid heeft geen invloed op de onderliggende beslissing van de bestreden beslissing omdat nog steeds aan de voorwaarden voor de asielaanvraag

is voordaan in het bijzonder dat verzoekende partij zich in het buitenland (d.w.z. niet Afghanistan) moet bevinden. In voorkomend geval behoudt verzoekende partij haar belang tot nietigverklaring.

Ten opzichte van de verschillende beslissingen werden verschillende middelen in de procedures tot nietigverklaring ontwikkeld. De beoordeling ter zitting en hernomen in de bestreden beslissing "Aangezien beide verzoekschriften gericht zijn tegen eenzelfde beslissing (...) worden beide verzoekschriften samen behandeld" is een kennelijk verkeerde juridische interpretatie die aanleiding gaf tot de schending van de rechten van verdediging van verzoekende partij.

De schendingen zijn daadwerkelijk van die aard dat zij tot cassatie van de bestreden beslissing kunnen leiden en de strekking van de bestreden beslissing kunnen hebben beïnvloed.".

Beoordeling

6.1. De verzoeker zet nergens uiteen op welke wijze artikel 26 van het PR RvV met het bestreden arrest zou zijn geschonden. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. Artikel 16, 3° en 4°, van het PR RvV luidt als volgt:

"Het arrest bevat de gronden en het beschikkend gedeelte en vermeldt :
(…)
3° de oproeping van partijen en van hun advocaten, alsmede hun eventuele aanwezigheid op de terechtzitting;
4° de uitspraak in openbare terechtzitting, de datum daarvan en de naam van het lid of de leden van de Raad die er over hebben beraadslaagd.".

Die bepaling heeft betrekking op een aantal verplichte vermeldingen in de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch zij bevat geen regels over de oproeping zelf van de partijen of over de samenvoeging van verschillende zaken. De verzoeker toont er dan ook geen schending van aan en het enige middel is in die mate ongegrond.

6.3. De nota van de verwerende partij in de zaak "RvV 48277", die tot het bestreden arrest heeft geleid, had betrekking op de beide componenten van de aanvankelijk bestreden beslissing. Materieel ging het trouwens slechts om één beslissing, waarvan de weigering tot in overwegingname en het bevel om het grondgebied te verlaten de twee componenten vormden. De verzoeker werd met een aangetekende brief van 15 januari 2010 in de zaak met het rolnummer "RvV 48277" opgeroepen voor de zitting van 3 februari 2010.

De verzoeker is op die zitting verschenen, vertegenwoordigd door zijn raadsman, zonder enig voorbehoud en zonder enige opmerking te maken over het voorwerp van de zaak, met name de eigenlijke weigering tot in overwegingname, het bevel om het grondgebied te verlaten of allebei. Hij kan dit niet voor het eerst in graad van cassatie doen. Hij had alleszins de mogelijkheid om vooraf het rechtsplegingsdossier op de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te kijken. Zeker gelet op de inhoud van de nota van de verwerende partij, toont de verzoeker niet aan dat hij niet zou hebben geweten of kunnen weten wat het voorwerp van de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was, noch dat hij zich wat dat betreft niet naar behoren heeft kunnen verdedigen.

In het bestreden arrest wordt overigens verwezen naar de beide verzoekschriften van de verzoeker "om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid van 4 december 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en van het in deze beslissing vervatte bevel om het grondgebied te verlaten". In punt 2.1. wordt nogmaals vermeld dat de verzoeker "twee verzoekschriften (heeft) ingediend, enerzijds tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en anderzijds tegen de bevelscomponent van diezelfde beslissing", om in punt 2.2. te stellen dat de beide verzoekschriften samen worden behandeld aangezien zij "gericht zijn tegen eenzelfde beslissing, namelijk de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 december 2009 (…)". In punt 3.3. wordt het beroep tegen de eigenlijke weigering tot in overwegingname behandeld terwijl in punt 3.4. het beroep tegen de bevelscomponent wordt behandeld.

Aldus blijkt zonder enige twijfel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak RvV 48277 de beide beroepen van de verzoeker heeft onderzocht en verworpen. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de formulering in het bestreden arrest dat "het beroep" (enkelvoud) wordt verworpen.

Ten slotte geeft de verzoeker niet aan, en toont hij a fortiori niet aan, welk deel van zijn beroep of welk middel in het bestreden arrest niet zou zijn behandeld.

Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien juli tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**